

A Debreceni Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság a Debrecenben, 2018. november 6. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A zaklatás büntette miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2018. június hó 26. napján kihirdetett 3.Bf.1017/2017/7. számú ítéletét megváltoztatja az alábbiak szerint:

A vádlott bűnös zaklatás büntettében (Btk. 222. § (2) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) pont II. fordulat).

Ezért öt megrovásban részesíti.

Az első, másodfokú eljárásban felmerült 264.197,- (kettőszázhatvannégyezer-egyszázkilencvenhét) forint bűnügyi költségből, 46.097,- (negyvenhatezer-kilencvenhét) forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezi a vádlottat felhívásra az állam javára. Megállapítja továbbá, hogy 218.100,- (kettőszáztizennyolcezer-egyszáz) forint bűnügyi költség az állam terhén marad.

A megtérítés feltételei fennállásával kapcsolatos rendelkezést mellőzi.

Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A harmadfokú eljárásban 25.000 (huszonötezer) Ft a vádlottat terhelő bűnügyi költség merült fel.

A vádlott tartózkodási helye: ...

I n d o k o l á s

A Miskolci Járásbíróság 2017. október 19. napján kihirdetett 37.B.3081/2015/71. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki zaklatás büntettében [a Büntetőtörvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 222. § (2) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) pont II. fordulat], ezért 100 napi tétel 1.000,- Ft napi tétel összegű, összesen 100.000,- Ft végösszegű pénzbüntetésre ítélte. Rögzítette, hogy a pénzbüntetést meg nem fizetése esetén 1.000,- Ft-onként kell 1-1 napi fogházbüntetésre átváltoztatni. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 264.197,- Ft bűnügyi

költségből 46.097,- Ft bünygyi költség megfizetésére, megállapította továbbá, hogy 218.100,- Ft bünygyi költség az állam terhén marad.

A Miskolci Törvényszék 2018. június 26. napján kihirdetett 3.Bf.1017/2017/7. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a vádlottat a zaklatás büntettének (Btk. 222. § (2) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) pont II. fordulat) vádja alól felmentette. Kimondta, hogy az elsőfokú eljárás befejezéséig felmerült 264.197,- Ft bünygyi költséget az állam viseli. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. Megállapította, hogy a megtérítés feltételei fennállnak.

A másodfokú bíróság ítélete ellen az ügyész jelentett be fellebbezést bünygyesség megállapítása, illetve büntetés kiszabása végett. A vádlott tudomásul vette a másodfokú ítéletet.

A fellebbviteli főügyészség fenntartotta az ügyészi fellebbezést és átiratában kifejtette:

Az időközben hatályba lépett büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 615. § (1) bekezdése és (2) bekezdés b) pontjának I. fordulata alapján is a harmadfokú eljárás feltételei fennállnak.

A törvényszék az ügyben tárgyaláson bizonyítást vett fel annyiban, hogy a tárgyalásra megidézett vádlott és sértett tanú jelenlétében tette tárgyalás anyagává a vád alapját képező cselekményt tartalmazó hanganyagot.

A felvett bizonyítás alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletben írt tényállást pontosította és kiegészítette a vádlott és sértett személyi körülményeivel, a történeti tényállást pedig a vádlott által küldött sms üzenetek, a 2014. július 16-ai telefonbeszélgetések tartalmának pontosításával egészítette ki. Rögzítette továbbá a vádlottal szemben hozott távoltartásról szóló bírósági határozatok részletes adatait.

A törvényszék a felmentő rendelkezés meghozatalakor önmagával is ellentmondásba keveredett akkor, amikor azt állapítván meg, hogy az elsőfokú bíróság mindenben hibátlanul mérlegelt és a sértetti tanúvallomás hitelt érdemlőségéhez kétség nem fér, mégis felmentő rendelkezést hozott. A vádlott és a sértett közötti kapcsolat folyamatából kiragadva pillanatnyi indulati megnyilvánulásként értékelte a kétséget kizáróan vádlottól származó fenyegető tartalmú sms-eket, illetve a telefonhíváskor elhangzottakat. Mindezeket azonban nem lehet az ezt megelőző közvetlen előzményektől függetlenül értékelni a vádlott szándékának megítélésakor, különösen úgy, hogy a sértett az ő testi épségét és egészségét érintő célozgatások nyomán egyre fenyegetőbbnek érezte a helyzetét a vádlott sms-ei kapcsán, melyet nem vitatottan a kihallgatott tanúk vallomásai is alátámasztottak és a törvényszék sem talált ezek mérlegelésében hibát az elsőfokú bíróság részéről.

Ilyen körülmények között a törvényszék tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott cselekvősege az sms-ek és a telefonhívás tartalma alapján nem a sértett megfélemlítésére irányultak. Tekintettel arra, hogy a másodfokú eljárásban bizonyítás tárgyát képező hangfelvételek anyaga az ítéletalkotásban önmagában nem, csak a többi bizonyíték függvényében és azokkal való összefüggésében értékelhető, ezért nyilvánvalóan amennyiben a törvényszék nem talált hibát az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő és mérlegelő tevékenységében, továbbá a sértetti tanúvallomás hitelt érdemlőségében, amelyet több ízben kifejtett a másodfokú határozatban, ez esetben önmagában a hangfelvételtől a vádlott felmentésére vont következtetés sem lehet megalapozott.

Az első- és másodfokú bíróság is betartotta az eljárása idején hatályos büntetőeljárási törvény szabályait. A megállapított tényállás megalapozott, ezért az a harmadfokú eljárásban is irányadó a Be. 619. § (1) bekezdése alapján. Ugyanakkor a másodfokú bíróság által tett jogkövetkeztetés a megalapozott tényálláshoz és indokoláshoz képest téves, amely a harmadfokú eljárásban, figyelemmel a BH2005. 167. eseti döntésre is a helyes jogkövetkeztetések levonásával, ezáltal pedig a vádlott bűnösségének a Btk. 222. § (2) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) pont II. fordulata szerinti zaklatás büntetében való megállapításával kiküszöbölhető egyezően a Miskolci Járásbíróság elsőfokú ítéletében írtakkal. Erre tekintettel pedig a vádlottal szemben a Btk. 33. § (1) bekezdés d) pontjában foglalt enyhítő rendelkezésre figyelemmel a Btk. 50. §-a szerint pénzbüntetés kiszabása indokolt, melynek okán az eljárás során felmerült és az elsőfokú bíróság ítéletében a vádlottra terhelt bűnügyi költségek megfizetésére kötelezése is szükséges a vádlottnak a jelenleg hatályos Be. 574. § (1) bekezdése alapján.

Az ügy harmadfokú eljárás lefolytatása végett került a Debreceni Ítéltáblához, mivel a másodfokon eljárt törvényszék ítéletével szemben az ügyész és a vádlott részére az 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: korábbi Be.) 386. § (1) bekezdés c) pontjában írt okból - az első fokon elítélt vádlottat felmentette - fellebbezési jogot biztosított.

Előjáróban szükséges rámutatni arra, hogy a 2018. július 1. napján hatályba lépett 2017. évi XC. törvény a büntetőeljárásról (a továbbiakban: Be.) 868. § (1) bekezdése felhívásával e törvény rendelkezéseit a 868. §-876. §-ban meghatározott eltérésekkel a hatályba lépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásokban is alkalmazni kell, illetőleg a 870. § (1) bekezdése értelmében e törvény hatályba lépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az ezt megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt e törvény másként szabályozza.

Az ítéltábla az ügyben a Be. 620. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülést tűzött ki. A nyilvános ülésre az ítéltábla a Be. 620. § (2) bekezdése alapján védőt rendelt ki a vádlott részére.

A harmadfokú bíróság elsődlegesen azt vizsgálta, hogy az előterjesztett jogorvoslat joghatályos-e, a másodfellebbezés benyújtásának törvényes feltételei fennálltak-e.

A harmadfokú bírósági eljárás szabályait a Kúria I.BK véleménye B/II. szám alatt értelmezi. Úgy foglalt állást, hogy a büntetőeljárási törvény nem fellebbezési okot, hanem egy olyan eljárásjogi helyzetet szabályoz, amelynek bekövetkezése esetén a harmadfokú eljárás lehetsége biztosított.

Véleményében kizártnak tartotta azonban a fellebbezés lehetőségét akkor, amikor a másodfokú bíróság az első fokon felmentett vádlott esetében az eljárást megszünteti, vagy a megszüntetett eljárás esetén a vádlottat - a kényszergyógykezelés elrendelésétől eltekintve - felmenti, mert ezekben az esetekben eltérő okból ugyan, de tartalmilag nem kerül sor bűnösség megállapítására. Leszögezte azt is, hogy nyilvánvalóan nincs helye harmadfokú eljárásnak, ha a másodfokú bíróság üggyöntő határozata nem tartalmaz a bűnösség körében eltérő rendelkezést.

Értelemszerűen nincs helye harmadfokú eljárásnak, ha a vád tárgyává tett tények teljes körű értékelése mellett az elsőfokú bíróság ítéletének felmentő rendelkezése minősítésbeli tévedésen alapszik - pl. az alaki halmazat látszólagosságát megállapítva a cselekmény egységes minősítése helyett felment, - a másodfokú bíróság pedig - valóságos alaki halmazat megállapítását látva szükségesnek - a cselekmény törvényes minősítése helyett bűnösséget állapít meg abban a körben, amelyben az elsőfokú bíróság felmentő rendelkezést hozott.

A csupán a jogi minősítés körébe tartozó eltérő jogi értékelés a harmadfokú eljárás lefolytatását nem alapozza meg (DIT Bf.I.553/2014/48. szám).

Nem nyújt alapot a harmadfokú eljárás lefolytatására, ha az elsőfokú bíróság ítéletének felmentő rendelkezése a vád tárgyává tett tények teljeskörű értékelése mellett minősítésbeli tévedésen alapszik, ehhez képest a másodfokú bíróság a cselekmény törvényes minősítése helyett bűnösséget állapít meg abban a körben, amelyben az elsőfokú bíróság felmentő rendelkezést hozott (EBD2012. B.15.).

Nincs helye harmadfokú eljárásnak, ha a terhelt ugyanazon cselekményeit az elsőfokú bíróság 1 rendbeli folytatólagosan elkövetettként, míg a másodfokú bíróság - eltérő jogi álláspontja folytán - 2 rendbeliként értékeli (BH2013. 298.).

A másodfellebbezés lehetőségét az nyitja meg, ha a másodfokú ítélet folytán a bűnösség köre megváltozik (BH2014. 44.).

A bejelentett másodfellebbezés jelen ügyben joghatályos.

A Be. 618. § (1) bekezdése szerint a harmadfokú bíróság

- a) a másodfokú bíróság ítéletének
- aa) a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését
- ab) azon rendelkezését, illetve részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett, és
- b) az elsőfokú és a másodfokú bírósági eljárást arra tekintet nélkül bírálja felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

(2) A harmadfokú bíróság hivatalból dönt az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekben, valamint a szülői felügyeleti jogra és a polgári jogi igényekre vonatkozó rendelkezésekről is.

(4) Nem bírálható felül az ítéletnek az a felmentő vagy eljárást megszüntető rendelkezése, amely ellen nem fellebbeztek.

A Be. 619. § (1) bekezdése értelmében a harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapítja, amely alapján a másodfokú bíróság az ítéletét meghozta, kivéve, ha a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlan.

(2) A harmadfokú bírósági eljárásban nincs helye bizonyításnak.

(3) Ha a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlan, és a helyes tényállás az elsőfokú, illetve a másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok alapján megállapítható, vagy a helytelen ténybeli következtetés az elsőfokú, illetve a másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok alapján kiküszöbölhető, a harmadfokú bíróság a tényállást hivatalból kiegészíti, illetve helyesbíti.

Az ítélőtábla megállapította, hogy mind az első-, mind a másodfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan betartásával járt el az ügyben. Nem történt sem feltételen, sem olyan jellegű relatív eljárási hiba, mely a harmadfokú érdemi elbírálást kizárná.

A törvényszék megítélése az volt az ügyben, hogy az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének csaknem teljességgel eleget tett. A vád tárgyává tett cselekményt tartalmazó hanganyag lejátszására a járásbírószágon azonban csak a vádlott jelenlétében került sor, a sértett megnyilatkoztatása így nem történhetett meg. Ez részbeni felderítetlenséget, részbeni

megalapozatlanságot eredményezett, melyet azonban a másodfokú bíróság kiküszöbölt, bizonyítás felvételét rendelte el és tárgyalást tűzött az ügyben.

A felvett bizonyítás alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletben írt tényállást pontosította és kiegészítette a vádlott és a sértett személyi körülményeivel, a történeti tényállást pedig a vádlott által küldött sms üzenetek, a 2014. július 16-ai telefonbeszélgetések tartalmának pontosításával egészítette ki. Rögzítette továbbá a vádlottal szemben hozott távoltartásról szóló bírósági határozatok részletes adatait.

Az így kiegészített, illetőleg pontosított tényállást a másodfokon eljáró törvényszék a korábbi Be. 352. § (2) bekezdésének megfelelően eljárásában irányadónak tekintette.

Ez a bizonyítékok indokolt mérlegelésével megállapított tényállás összhangban áll az iratok tartalmával túlnyomórészt, téves ténybeli következtetést nem tartalmaz, ezért azt az ítéletábra a harmadfokú eljárásban is irányadónak tekintette a Be. 619. § (3) bekezdés I. fordulatának megjelölésével tett pontosításokkal az alábbiakban:

A másodfokú ítélet 4. oldalának utolsó bekezdése mellőzendő, az 5. oldal 1. bekezdésében az évszám 2014-re javítandó, illetőleg az 5. oldalon a távoltartással kapcsolatos határozatok vonatkozásában rögzítendő, hogy a távoltartás elrendelésének alapját a vádlott által a sértettnek 2013. október 1-től 2014. július 25. napja között változó sűrűséggel, folyamatosan küldött sms-ek képezték, melyek tartalma alkalmas volt arra, hogy a sértett napi életébe a vádlott beavatkozzon.

Az elsőfokú ítélet történeti tényállása 1. bekezdésében a hivatkozott határozat jogereje helyesen 2014. március 5.

Az irányadó tényállás alapján a törvényszék jogi álláspontját a következőképpen foglalta össze:

Ha a fenyegetések egy nézeteltérés nyomán kialakult düh indulatában hangzanak el, ekkor a célzat nem a rémületben tartás, a félelemkeltés, hanem az indulat levezetése (BH2011. 303.).

Az sms-ek teljes tartalma - az előzményekre figyelemmel és az események folyamatában elhelyezve - személy elleni erőszakos büntetendő cselekmény elkövetésével való fenyegetésként nem értékelhetők.

A telefonbeszélgetés során elhangzott fenyegető tartalmú kijelentések pedig az azt követő napon hangzottak el, amikor a vádlott tudomást szerzett arról, hogy a sértett a gyerekekkel ...-ba költözött. Ez a helyzet megnehezítette a munkáját elvesztő, nehéz anyagi körülmények között élő vádlott és a gyermekek közötti láthatás megvalósítását.

„Kitaposom a beled” a szavak általános és köznapi értelmét nézve személy elleni erőszakos cselekmény elkövetésével való fenyegetés. A vádlott korábban ezt a kijelentést nem használta, így egyértelműen nem lehetett megállapítani, hogy a vádlotti cselekményt az általa rendkívül sérelmesnek tartott és belőle dühöt és indulatot kiváltó költözés okozta indulat vagy félelemkeltési célzat vezérelte.

A bírói gyakorlat (Kúria Bfv.III.772/2011/5. szám) alapján „ha a fenyegetés családi konfliktus nyomán kialakult düh indulatában hangzik el, ekkor a célzat nem a rémületben tartás, a félelemkeltés, hanem az indulat levezetése”.

Jelen esetben az sms-ek és telefonhívások tartalmára, azok teljes szövegére, körülményeire, előzményeire, a vádlott és a sértett közötti viszonyra, valamint arra is figyelemmel, hogy a vádlott részéről a 10 éves együttélés alatt fizikai bántalmazás nem történt, nem lehetett minden kétséget

kizáróan megállapítani, hogy a vádlott oldaláról az indulat hatása alatt elhangzott fenyegető kijelentés félelemkeltő célzat által vezérelt magatartás, vagy a kétségbe esett vádlott indulat levezetésként használt kijelentése volt-e.

Ezért a másodfokú bíróság a vádlottat az ellene a Btk. 222. § (2) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő zaklatás büntette miatt emelt vád alól - a Be. 6. § (3) bekezdés b) pontja alapján, a Be. 331. § (1) bekezdése értelmében - bizonyítottság hiányában felmentette.

Az ítéletábra nem osztotta a másodfokú bíróság álláspontját.

A Btk. 222. § (1) bekezdése szerint aki abból a célból, hogy mást megfélemlítsen vagy más magánéletébe, illetve mindennapi életvitelébe önkényesen beavatkozzon, őt rendszeresen vagy tartósan háborgatja, ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg, vétség miatt 1 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

(2) Aki félelemkeltés céljából

a) mást vagy rá tekintettel hozzátartozóját személy elleni erőszakos vagy közveszélyt okozó büntetendő cselekmény elkövetésével megfenyeget, vagy

b) az a látszatot kelti, hogy más életét, testi épségét vagy egészségét sértő vagy közvetlenül veszélyeztető esemény következik be

vétség miatt 2 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

(3) Aki a zaklatást

a) házastársa, volt házastársa, élettársa vagy volt élettársa sérelmére,

b) nevelése, felügyelete, gondozása vagy gyógykezelése alatt álló személy sérelmére, illetve

c) hatalmi vagy befolyási helyzetével visszaélve

követi el, az (1) bekezdésben meghatározott esetben 2 évig, a (2) bekezdésben meghatározott esetben büntette miatt 3 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

Az idézett törvényhely (1) bekezdésének szövege - szubszidiárius bűncselekményként - a megfélemlítési vagy a magánéletbe, illetve életvitelbe történő beavatkozási célzattal véghezvitt rendszeres vagy tartós nyugtalanítást, háborgatást megvalósító magatartásokat rendeli büntetni. Ebben az esetben tehát visszatérő, ismétlődő behatásokról van szó, amelyek önmagukban nem, vagy nem feltétlenül lennének félelemkeltők, azzá a rendszerességtől, folyamatosságuktól válnak.

A zaklatásnak a (2) bekezdésben írt fordulata viszont nem szubszidiárius bűncselekmény és ismétlődést sem kíván meg. Egyetlen súlyos - erőszakos vagy közveszélyt okozó büntetendő cselekmény - elkövetésével történő fenyegetéssel is megvalósítható akkor, ha az elkövető félelemkeltési célzat vezeti. A zaklatás lényege ilyenkor abból fakad, hogy a kilátásba helyezett súlyos következménnyel való fenyegetettség nyugtalanságot kiváltó lelki teherként nehezedik a sértettre.

Más azonban a helyzet, ha a fenyegetések egy nézeteltérés nyomán kialakult düh indulatban, a testbántalmazási szándék verbális kifejezésre juttatásaként hangzanak el, és az elkövető bántalmazza is a sértettet. Ekkor a célzat nem a rémületben tartás, nem a félelemkeltés, hanem az indulat levezetése, következésképpen - a cselekménysort természetes egységként kezelve - csak a megvalósult élet vagy testi épség elleni bűncselekmény állapítható meg (BH2011. 303.).

Ha a személy elleni erőszakos vagy közveszélyt okozó büntetendő cselekmény elkövetésével való fenyegetés célja nem a félelemkeltés, hanem a bántalmazás közbeni indulat levezetése, a zaklatás vétségének felrovására nincs lehetőség, a terhelt terhére kizárólag a megvalósult élet vagy testi épség elleni bűncselekmény állapítandó meg (BH2011. 303.).

A másodfokú bíróság az általa felhívott jogeset szövegét nem szó szerint idézte, ezért juthatott helytelen következtetésre.

Helyes az az ítélkezési gyakorlat is, amely szerint a garázdaság bűncselekményével halmazatban zaklatás nem állapítható meg, amennyiben a terhelti kijelentések nem célzatosan fenyegető, félelemkeltésre irányuló kijelentéseket tartalmaznak, hanem a testbántalmazó indulat kifejezését, levezetését szolgálják.

Ha a terhelt a sértettel szemben a garázdaság bűncselekményéhez megkívánt erőszakos magatartást nem tanúsít, de fenyegető kijelentéseit célzatosan a sértettben történő félelemkeltés céljával hangoztatja, ez a zaklatás megállapítására nyújthat alapot.

A garázdaság bűncselekményéhez megkívánt erőszakos magatartás fizikai ráhatást feltételez.

A pusztán fizikai ráhatással fenyegetőzés egyéb feltételek meglétében sem alkalmas a bűncselekmény megállapítására. Amennyiben a fizikai ráhatással fenyegetés a sértettben történő félelemkeltés célzatával történik, a magatartás alkalmas lehet a zaklatás vétségének megállapításához (BH2013. 294.).

Szükséges a vád tárgyává tett tevékenység részletesebb rögzítése és jogi elemzése abból a szempontból, hogy a törvényi tényállásban foglalt elemek teljessége megvalósult-e. A zaklatás ugyanis célzatos bűncselekmény.

A célzat az elkövető tudatában megjelenő, a cselekmény elkövetését motiváló gondolati tartalom. Ebből fakadóan a félelem keltésének célzata nem esik szükségszerűen egybe azzal, hogy másban - bármely más belső okból - félelem keletkezett (BH2011. 268.).

Személy elleni erőszakos (vagy közveszélyt okozó) büntetendő cselekmény elkövetésével való fenyegetés alapot adhat még ha düh indulatában hangzanak is el a fenyegetések, a zaklatás vétségének megállapítására (BH2014. 40.).

Jelen ügyben a vád tárgyává tett sms-ek és telefonbeszélgetések tartalmából látható, hogy mindegyik a gyerekek láthatásával volt kapcsolatos. A rendelkezésre álló iratokból kiderül, hogy a gyerekek láthatásának lebonyolítása nem volt zökkenőmentes, a gyámhatóság segítségét is igénybe kellett venni.

A 2014. július 4-ei az első sms, melyben „temetésre” történik utalás.

A 2014. július 9-ei sms-ben olvasható „a villamos alatt fekvő ember mosolya miért is nem őszinte” félelemkeltő megfogalmazás, mely a korábbi temetésre utalás miatt mondható nem vitásan félelemkeltésre alkalmasnak.

Majd a 2014. július 16-ai első telefonbeszélgetés szövegét vizsgálva látható, hogy a vádlott egyértelműen indulatos állapotba került, dühében „kitaposom a beled” szavakkal fenyegette a sértettet.

Röviddel ezután a sértett a gyerekek miatt ismét hívta a vádlottat, így került sor a második telefonbeszélgetésre, amikor is a vádlott „ki fogom taposni a beled, abban biztos lehetsz” félelemkeltésre alkalmas módon személy elleni erőszakos bűncselekmény elkövetésével fenyegette meg a sértettet, mindez a sértett megfélemlítését célozta.

A sértett 2014. július 22-én a rendőrség segítségét is kérte a történetek miatt, mivel a vádlott cselekménye benne félelmet váltott ki.

Jogerős távoltartást kimondó határozatok is születtek fentiek kapcsán.

Az eddig részletezettékből jól látható, hogy 2014. július 4-től 16-ig terjedő időszakban a „temetésre” történő célzást követően a gyermekek láthatása körüli problémákhoz kapcsolódóan egyre erősödő félelemkeltő megnyilvánulások hangzanak el a vádlott részéről a sértett irányába. A félelemkeltési célzat az utolsó telefonbeszélgetés során ismételten elhangzó „ki fogom taposni a beled” fenyegetéssel válik egészen nyilvánvalóvá. A kétségek kizárását az „abban biztos lehetsz” fordulat bizonyítja.

Mindezért az ítéletábra a vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 222. § (2) bekezdés a) pont és (3) bekezdés a) pont II. fordulata alapján zaklatás büntetében.

A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket csaknem hiánytalanul számba vette az első fokon eljáró bíróság, azonban az enyhítő körülmények között feltüntetendő az időmúlás, mely az adott bűncselekményre meghatározott elévülési időt is meghaladta.

A Btk. 64. § (1) bekezdése kimondja, hogy megrovásban kell részesíteni azt, akinek cselekménye az elbíráláskor már nem veszélyes, vagy olyan csekély fokban veszélyes a társadalomra, hogy az a törvény szerint alkalmazható legkisebb büntetés kiszabása vagy más intézkedés alkalmazása - ide nem értve az elkobzást, a vagyoneklobzást és az elektronikus adat végleges hozzáférhetetlenné tételét - szükségtelen.

(2) A megrovással a bíróság vagy az ügyész helytelenítését fejezi ki a jogellenes cselekmény miatt, és felszólítja az elkövetőt, hogy a jövőben tartózkodjon bűncselekmény elkövetésétől.

Az ítéletábra az enyhítő és súlyosító körülményeket figyelembe véve, tekintettel a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetés céljára, szem előtt tartva a 80. §-ban rögzített bünteteskiszabási elveket is, az eset összes körülményét mérlegelve arra a meggyőződésre jutott, hogy a vádlott cselekménye az elbíráláskor már olyan csekély fokban veszélyes a társadalomra, hogy a büntetőtörvény szerint alkalmazható legkisebb büntetés kiszabása vagy más intézkedés alkalmazása szükségtelen volt, ezért őt megrovásban részesítette.

Az első- és másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség egy részének megfizetésére kötelezte a vádlottat a Be. 574. § (1) és (2) bekezdése alapján, míg a fennmaradó bűnügyi költség az állam terhén marad a Be. 575. § (1) bekezdésére figyelemmel, egyezően az első fokú bíróság álláspontjával.

A kifejtettekből következőleg az ítéletábra a másodfokú bíróság ítéletét a Be. 624. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta.

A harmadfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselése a Be. 618. § (1) bekezdés a) pont ab) alpontja és 574. § (1) és (2) bekezdéseinek alapul.

A bűnösség megállapítása okán az ítéletábra mellőzte a megtérítés feltételei fennállásával kapcsolatos rendelkezést, illetőleg pontosította a vádlott személyi adatait.

, 2018. november 6.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Dr. Nagy Éva sk. előadó bíró,
Szabóné dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. bíró

Záradék: A Miskolci Törvényszék 3.Bf.1017/2017/7. számú ítélete az ítéletábra jelen határozatával jogerős.

Debrecen, 2018. november 6.

. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke